

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2025 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. W.**,

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt VI Ka 1006/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 27 kwietnia 2023 r, sygn. akt V K 132/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 27 września 2023 r. (sygn. akt V K 132/21) M. W. został uznany winnym czynów z art. 207 § 1 k.k., z art. 288 §

1 k.k., z art. 217 k.k. oraz z art. 190a § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec oskarżonego na okres 5 lat zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej M. W.1 na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną M. W.1 w jakiejkolwiek formie oprócz kontaktu za pośrednictwem profesjonalnego obrońcy lub pełnomocnika na okres 5 lat.

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wyrok Sądu I instancji zmieniono w ten sposób, że Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wyrok Sądu I instancji zmieniono w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie z punktu 8 w przedmiocie łącznej kary pozbawienia wolności; przyjęto, iż czyn oskarżonego opisany w punkcie 2 zarzutu jako przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w związku z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie w tym zakresie umorzono z uwagi na przedawnienie orzekania, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa. Uchylono rozstrzygnięcie z punktu 4 w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody. Na podstawie art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonemu łączną karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu:

„I. Rażące naruszenie norm proceduralnych wyrażonych w art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w nawiązaniu do art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w związku art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na rozprawie przeprowadzonej w dniu 8 lutego 2024 roku następujących wniosków dowodowych zawierające żądanie - przesłuchania w charakterze świadka J. J., przesłuchania w charakterze świadka E. B., przesłuchania w charakterze świadka I. Z., zwrócenia się przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie do operatora telekomunikacyjnego - P. sp. z o.o. z siedzibą w W. [...] o przedłożenie do akt sprawy treści korespondencji elektronicznej prowadzonej pomiędzy M. W. i M. W.1 i przeprowadzenie dowodu ze składających się na nią dokumentów, zwrócenia się przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W. ([...]) przy ulicy S. o przedłożenie do akt

sprawy dokumentacji ubezpieczeniowej M. W., M. W. 1 i J. W. i przeprowadzenie dowodu ze składających się na nią dokumentów, przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci zdjęć korespondencji prowadzonej pomiędzy M. W.1 i jej matką — B. oraz przeprowadzenia dowodu z pisma Parafii Rzymskokatolickiej [...] z siedzibą w Z. przy ulicy J. , co przełożyło się na pozbawienie mojego Mocodawcy możliwości wykazania bezzasadności zarzutów obejmujących czyny - w tym przede wszystkim popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących ich podstawę - za które M. W. został prawomocnie skazany w drodze zaskarżonego wyroku - a w szczególności na naruszenie przysługującego mu konstytucyjnie prawa do obrony realizowanego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego bez udziału obrońcy i wyrażającego się w możliwości powoływania — również na etapie postępowania przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wniosków dowodowych - do czego uprawniała go norma prawna wyrażona odpowiednio w art. 167 k.p.k., art. 427 § 3 k.p.k. i 452 § 3 k.p.k. i co w końcowym efekcie zniekształciło obraz poddanych ocenie karnoprawnej zdarzeń z uwagi na wydanie kwestionowanego orzeczenia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, a także spowodowało poczynienie uchybienia dotyczącego jakości merytorycznej treści jego uzasadnienia - czyli naruszenia normy prawnej wyrażonej w art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 458 k.p.k.”

Skarżący wniósł o uchylenie w zakresie punktów II i IV wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Podobnie wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Lektura kasacji prowadzi do wniosku, że w istocie naruszenia prawa obrońca upatruje w nieprawidłowym zastosowaniu przez Sąd Okręgowy normy procesowej wyrażonej w art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych w głównej mierze w ramach apelacji z dnia 4 lipca 2023 r.

i wniosku z dnia 15 stycznia 2024 r., oddalonych z uwagi na brak ich powołania na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie V K 132/21. Obrona argumentuje, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł, iż M. W. przez cały przebieg postępowania wyjaśniającego przed Sądem Rejonowym działał bez obrońcy, przeciwstawiony prokuratorowi oraz dwóm fachowym pełnomocnikom reprezentującym M. W. 1 i J. W. Zdaniem obrońcy brak równowagi w wiedzy i doświadczeniu procesowym wpłynął na to, że dopiero treść uzasadnienia wyroku z dnia 27 kwietnia 2023 roku wzbudziła u oskarżonego potrzebę skorzystania z inicjatywy dowodowej, co do której Sąd Okręgowy wypowiedział się w postanowieniach wydanych na rozprawie w dniu 8 lutego 2024 r.

Podkreślić w tym miejscu należy, że sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez stronę i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. Po trzecie, treść art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. pozwala na oddalenie wniosku dowodowego przez sąd odwoławczy również, jeżeli dowód nie był powołany przed sądem I instancji, pomimo, że składający wniosek mógł go wówczas powołać. Nic nie stało także na przeszkodzie, aby oskarżony nie tylko samodzielnie składał wnioski dowodowe, ale także, jeśli jego sytuacja materialna nie pozwalała mu na korzystanie z pomocy obrońcy z wyboru, domagał się wyznaczenia mu w tym celu obrońcy z urzędu. Skazany był o takiej możliwości pouczony w toku postępowania, lecz z tego prawa nie skorzystał.

W kasacji obrona nie przedstawia pogłębionej argumentacji, która przekonywałaby, że doszło do rażącego naruszenia wskazanego przepisu, które dodatkowo miałyby istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie bardzo wiadomo co owe wnioskowane dowody miałyby wnieść do sprawy i dlaczego w wysokim prawdopodobieństwie, sąd wyposażony w wiedzę z nich płynącą orzekłby istotnie inaczej. Nie jest rzeczą rzadką, że dopiero po fakcie nieprawomocnego skazania w sprawie karnej oskarżony uznaje, że jego sprawa wymaga pomocy profesjonalnego obrońcy. Można wręcz domniemywać, że sprawa z udziałem obrońcy będzie prowadzona lepiej niż gdy podsądny czyni to samodzielnie. Jednak nie stanowi to samodzielnie o tym, że w każdym takim przypadku należy nie stosować art. art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.†]